

Fictie

Tekst: *Carice de Wildt*

Fantastische **verhalen**

De blauwe plekken op haar bovenarmen liegen er niet om. Ze kijkt in de spiegel en staart naar haar lege, blauwe ogen. Ze bestudeert haar vlekkerige, bleke huid. De waaier van oude puistjes ligt als een lappendeken over haar wangen. Ze laat koud water over haar polsen lopen. Draait de kraan voluit en ziet hoe de aderen op haar polsen blauw afsteken tegen haar vale huid. Haar hoofd onder de kraan. Ze reikt naar de handdoek op het haakje. Dan schrikt ze van gebonk op de badkamerdeur. Ze schiet met haar hoofd tegen de kraan en vloekt binnensmonds. 'Schiet op!'. De raspende stem van haar moeder.

Alsof het wereldleed in haar rugtas zit. Schoorvoetend torst ze het mee op haar pijnlijke schouders. Ze kijkt naar haar voeten. Doet geen moeite om de plassen op de stoep te ontwijken. Het begint zachtjes te motregen. De spetters worden harder. Venijniger. Willemijn Desmet loopt er geen pas harder om. Kon ze maar voor altijd in de regen blijven lopen. Er branden tranen achter haar ogen. Dat heeft ze lang niet meer gehad. Voor het laatst hilde ze toen hun hond dood was. Monkey was er ineens niet meer toen ze thuiskwam. Mama had gezegd dat hij al heel oud was en dat dat nu eenmaal gebeurde met oude honden. Willemijn had gehuild. Even. Als er iemand dood is mag dat. Je jankt niet omdat je klasgenoten je niet mogen. Dan probeer je gewoon sterker te worden. Elke avond doet ze vijftig push-ups. De vriend van haar moeder had gezegd dat ze daar grotere spieren van zou krijgen.

KICK ASS

Willemijn haat het dat haar ogen branden. Ze stampst harder in de plassen. Ze schopt tegen een stoeprand. Net zolang totdat haar tenen pijn doen en haar voeten doorweekt zijn. 'Kick ass', mompelt ze zachtjes. Ze loopt door totdat ze in de straat komt waar haar school staat. Dan zegt ze het nog een keer, maar dan harder. 'Kick ass!'. Ze wil niet huilen op school. Ze moet sterk zijn. Liever grote blauwe plekken op haar bovenarmen en kapot getrapte voeten, dan dat iemand haar tranen ziet.

'Waar kom jij zo laat vandaan?' De stem van de conciërge. 'Geef je jas maar, je bent doorweekt!' Willemijn laat toe dat de conciërge haar jas uittrekt. 'Kon je moeder je niet even

wegbrengen?' Ze kijkt de man aan en rilt. 'Voel jij je wel lekker, meisje?', zegt hij bezorgd. 'Kom maar even mee, dan krijg je een kopje thee'. Verdoofd loopt ze met hem mee naar het kleine, vertrouwde kamertje. Ze kan de vlekken op de bruine vloerbedekking tellen. De krassen op de houten stoelen kent ze als geen ander. Ze weet op welke plaatsen op de muren het behang loslaat. Ze kent de geur van oude koffie en schoonmaakmiddel. Willemijn heeft hier van begin af aan vaak gezeten. De momenten waarop haar moeder haar was vergeten te halen. Op vrijdagmiddagen waarop ze dacht dat haar vader zou komen.

BEKERTJE THEE

Willemijn pakt een bekertje hete thee aan van de conciërge. Ze wil zeggen: 'Dank u wel meneer Van Trommelen', maar er komt alleen een raspend geluid uit haar keel. Omdat ze van zichzelf schrikt, duwt ze het bekertje uit de hand van meneer Van Trommelen. De hete thee golft over zijn trui en Willemijn duikt net op tijd weg. Meneer Van Trommelen slaakt een kreet. Willemijn slaat haar klamme handen voor haar koude gezicht.

Het is alsof er een kraan wordt opengezet in het hoofd van Willemijn. Er duwt een harde brok onderuit haar keel. Haar hoofd begint te bonken en ze laat zich vallen op de bruine vloerbedekking. Willemijn huilt. Haar leven hangt er vanaf. Ze snikt. Stikt bijna in haar eigen snottebel. 'Meisje', schrikt meneer Van Trommelen. 'Meisje toch. Zo erg is het niet! Je deed het niet expres!' Willemijn snikt met hysterische uithalen. Meneer Van Trommelen raapt Willemijn op van de bruine vloerbedekking. De schaamte overvalt haar. Nog nasnikkend draait ze aan een krulletje in haar haar. 'Het is gewoon...', stamelt ze. Haar hart klopt nog sneller als de juffrouw uit haar klas ineens naast meneer Van Trommelen staat. Ze kijkt bezorgd. 'Mijn moeder heeft kanker', huilt ze dan hardop. 'De dokter heeft gezegd dat ze doodgaat!'. Vanaf toen waren de kinderen lief voor haar. Ze duwden haar niet meer op het schoolplein. Ze lachten niet meer als ze de klas in kwam en zeiden niet meer dat ze stonk.

Sindsdien vertelt Willemijn fantastische verhalen waar iedereen naar luistert. **[A]**